

КЛЮЧОВІ ТЕОРІЇ МІГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Теоретичні дослідження міжнародної трудової міграції умовно можна розділити на кілька періодів [1; 2]:

1. Меркантилізм, згідно якого безперешкодний рух робочої сили сприяє економічному зростанню та подоланню бідності. Пріоритетом було залучення іноземних кваліфікованих працівників з одночасною заборонаю міграції своїх громадян.

2. Класична теорія, в межах якої розглядалися функції, що виконує міжнародна міграція як для країн походження мігрантів, так і для приймаючих держав. Міжнародна міграція, насамперед, зрівноважує ринки праці цих країн. Міграційне переміщення сприяє вирівнюванню рівня заробітної плати та стабілізації світового ринку праці в двох напрямках:

– через зменшення пропозиції праці на ринку країни, що має надлишок трудових ресурсів, і збільшення пропозиції праці в країні, бідній на трудові ресурси;

– через міжнародні грошові перекази мігрантів.

3. Неокласична теорія, згідно якої міграція відбувається на основі порівняння індивідом можливих вигод та втрат. До уваги береться маса чинників: шанс працевлаштуватись на легальну роботу, імовірність отримати депортацію, вартість оформлення документів, проживання в країні прибуття, поїздки, стрес від зіткнення з іншою культурою тощо. Також в цій теорії береться до уваги факт, що рішення про переїзд приймається найчастіше не індивідуально, а спільно з іншими членами сім'ї, які не змінюють місця роботи та проживання.

4. Міждисциплінарний підхід, що поєднує як досягнення теорії раціонального вибору, так і концепції ірраціональної поведінки, а також симбіоз низки соціальних дисциплін в поясненні мотивів міжнародної трудової міграції (право, соціологія, економіка, демографія, історія, антропологія тощо).

Причинами міжнародної трудової міграції можуть бути як економічні, так і неекономічні чинники. Не випадково Дж. Гелбрейт назвав міграцію досить дієвим, однак таким, що не вимагає від уряду спеціальних зусиль, механізмом боротьби з бідністю [3]. І мова йде не просто про механічний приріст доходів сім'ї мігранта, а про більш комфортні умови проживання загалом за рахунок комплексу суспільних благ, що надаються приймаючою державою, краще майбутнє для дітей, які зможуть вивчити іноземну мову та отримати більш якісну освіту тощо.

Перелік використаних джерел:

1. Новосад К.Я. Соціальні ризики міжнародної трудової міграції з України: Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата соціологічних наук (22.00.04 – Спеціальні та галузеві соціології). Ужгород, 2018. 275 с.

2. Длугопольська Т.І. Міжнародна міграційна політика: від теорій до імплементації. Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. Серія «Міжнародні відносини. Економіка. Країнознавство. Туризм». 2020. №12. С.31-49.

3. Galbraith J. K. The nature of mass poverty. London, 1993.

Зварич Соломія

Західноукраїнський національний університет
Тернопіль

МОЖЛИВОСТІ АВТОРИТАРНИХ ДЕРЖАВ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ (НА ПРИКЛАДІ ЕКОНОМІЧНОГО ДИВА СІНГАПУРУ)

Словосполучення «Авторитарний режим» у переважній більшості людей асоціюється з чимось незаконним, корупційним, поганим та неефективним. Проте, скільки можливостей і свободи такі режими забирають, стільки вони можуть і дати. Особливо це стосується сфери економіки. Прикладом є всесвітньо відоме економічне диво Сінгапуру, творцем якого фактично є Лі Куан Ю, який був першим прем'єр-міністром Республіки Сінгапур та протримався при владі близько 30 років (з 1965 по 1990 роки очолював уряд.)

Ця невеличка держава зуміла стати взірцем економічного розвитку для всього світу [1].

Так з чого ж складається економічне диво Сінгапуру? Перш за все, це побудова ефективного інституту влади, а це означає верховенство права, відсутність корупції та управління за принципом меритократії [3]. Це мало стати основою майбутніх перетворень в сфері економіки. Було введено жорсткі покарання за будь-які прояви корупції. Зарплати суддів було збільшено, а на такі посади переважно наймались приватні юристи. Також, щоб унеможливити будь-які корупційні процеси, було спрощено систему законів і знищено будь-які лазівки для корупціонерів, введено в дію Бюро по боротьбі з корупцією, а держслужбовців позбавили недоторканості.

Наступна ланка економічного дива – це інвестиції в людський капітал Сінгапуру. До цього можна віднести декілька ініціатив уряду Сінгапуру. По-перше, це інвестиції в освіту і заохочування громадян до її здобуття. По-друге, заохочення багатих громадян до дітонародження через зменшення для них податків чи надання вигідних іпотечних кредитів. По-третє, це пропаганда здорового способу життя та намагання уряду боротись із бідністю (які завершилися успішно). І останнє, це житлова реформа. Держава зробила ставку на те, щоб громадяни купували квартири у власність, а не жили в орендованому житлі. За чотири десятиліття незалежності більше 90% сінгапурців переселилися в побудовані за участю держави багатоквартирні житлові будинки. Причому 80% сімей вже викупили це житло в особисту власність. Це